

دوشنبه ۱۴ سپتمبر ۲۰۱۵

ناتور رحمانی

تاریخ گوا هست

پرنده ها

برای سرزمین آزادی می خوانند
 پژواک صدای شان
 از جهش های پُراشتیاق موج
 تا دوردست های پندار می رود
 آنچه در انحصار استبداد می ماند
 در همان حیطة ناباوری ها تبخیر می گردد
 و آزادی ...
 وقتی مهتاب عاشقانه هایش را
 به دریا می بخشد
 در خلوت دل هرعاشق وطن
 رنگ آبی خوشبختی
 تنهاترین رنگ آرزو می شود .